

Süketek és vakok

Időpont: Szentháromság utáni 1. vasárnap, 1955. június 12.

Alapige: Ézsaiás 42:18-21.

Oh, ti süketek, halljatok, és ti vakok, lássatok! Kicsoda vak, ha nem az én szolgám? és olyan süket, mint az én követem, a kit elbocsátok? Ki olyan vak, mint a békességgel megajándékozott, és olyan vak, mint az Úr szolgálója? Sokat láttál, de nem vetted eszedbe; fülei nyitvák, de nem hall. Az Úr igazságáért azt akarta, hogy a törvényt nagygyá teszi és dicsőségessé.

Süket és vak emberekről szól az ige. Milyen nyomorult ember a süket! Nem hallja az emberi szót, legyen az akár a szeretet, akár a gyűlölet szava, akár a tanításé, akár a szidalomé. Csak értetlenül néz, mikor mások könnyekre fakadnak egy-egy elszomorító mondaton, vagy jóízűen kacagnak egy-egy tréfán. Dermesztő csendben él, mintha valami kriptá lakója lenne, ahová nem hatolhat be sem a munka ritmikus üteme, sem a trillázó madárdal. Szegény, szerencsétlen ember, de legalább lát.

Milyen nyomorult ember a vak! Örök sötétségben botorkál tapogatózva. Sosem virrad meg néki. Nem tudja, milyen kék az ég, milyen tarka a hímes pázsit, mily színompás az erdő, milyen hatalmas az emberi művészet alkotóereje. A kultúra legnagyobb területéről, a betűk világából ki van zárva. Tele van remegéssel nem látott, de annál inkább sejtett és félelmetes veszedelmektől. Szegény, szerencsétlen ember, de legalább hall.

Milyen nyomorult ember akkor az, aki egyszerre süket is, meg vak is! Lehet-e még egyáltalán emberi életről beszélni az ilyen szerencsétlennél? Sőt lehet-e egyáltalán életnek nevezni még azt a létezést, melyben az ilyen ember tengődik?! Pedig van még ennél nyomorultabb állapot is: az, mikor nem egy-két süket-vak ember nyomorog a hallók és látók világában, hanem amikor egy egész nép süket és vak. Senki sem hall. Nincs, ki pótolja a süketek hallását. Senki sem lát. Nincs, ki szeme lehetne azoknak, akiknek nincs szemük. A biblia tud még egy ennél is borzasztóbb világról, arról, ahol nem testileg, hanem lelkileg vált süketté és vakká a nép. Ebben a helyzetben a legnagyobb dolgok forognak kockán, hiszen a lélek több, mint a test, s az örök élet hasonlíthatatlanul nagyobb, mint az arasznyi földi lét. Erről a lelki süketségről és vakságról szól a mai szent lecke.

1. Mi ennek a lelki süketségnek és vakságnak a nyomorúsága? Az ige így foglalja össze: "Sokat láttál, de nem vetted eszedbe; fülei nyitvák, de nem hall." /20. v./

Nem veszi észre az ördög közeledését. Az ő ellenség még a látók szeme elől is el tud rejtőzni. Báránybőrbe bújik, hogy ragadozó farkas-voltát álcázza. A világosság angyalának ruhájába öltözik, hogy ne tűnjék ki, hogy ő a sötétség fejedelme. A javunkat akaró barát pózában díszleg, hogy elrejtse ártó szándékát, mellyel az Istennek való engedelmségtől akar visszatartani. /Máté 16:22-23./ Hát még milyen észrevétlenül meg tudja közelíteni a vakot! Júdást is megvakította a pénz szerelme, s ezért nem vette észre, mikor belémet az ördög.

A süket és vak ember nem veszi észre Krisztus közeledését. Meg sem tudja gondolni, fel sem tudja fogni, hogy mindenben Krisztus közeledik hozzánk. Még a szembe fújó vihar tarajos hullámain is. Nem azért, hogy elpusztítson, hanem azért, hogy megmentsen. Azt akarja, hogy az Ő megigazító igazsága nyilvánvalóvá, a törvény pedig naggyá és dicsőségessé váljék. /21. v./ A süket és vak mindebből semmit sem vesz észre. Úgy jár, mint a tanítványok a Genezáret taván, akik nem ismerték fel a hullámokon feléjük közeledő Krisztust, hanem a félelem miatt egymást ijesztgetve kiáltottak: Ez kísértet! /Máté 14:26./

A süket és vak ember nem veszi észre Isten csodáját. Benne él a csodák világában, talán épp vele is történik, talán még úgy is, hogy egyenesen imádságra való feleletként kapja, mégsem ismeri fel. Mikor imádkozik érte, tudatában van annak, hogy csodát kér. Mikor bekövetkezik, nem lát már benne semmi különleges isteni beavatkozást. Úgy jár, mint a bélpoklosok, akik tízen kérték a gyógyulás csodáját, de mikor bekövetkezett, már csak egy tekintette csodának.

A süket és vak ember nem akar vigasztalást bevenni. Halottként siratja azt, aki él, mint Mária Magdaléna a húsvéti üres sír előtt. Horgadt fővel töri fejét a történelem érthetetlen rejtélyein, mikor ott járkál mellette a dicsőséges felelet, a csodálatos megoldás, a Megváltó, mint az emmausi tanítványok mellett a hazafelé vivő úton.

A süket és vak nem ismeri meg az ő meglátogatásának idejét. Nem érti meg a tények beszédét. Sorsot lát csupán a szenvedésben, s nem eszmél rá benne Isten nevelő szeretetére. Ézsaiás népe is így szenved. Isten kiontotta rá búsulásának haragját, ráeresztette idegen had leigázó erejét, körulte lángolt az; de ő nem értett; égett benne, de nem tért észére. /Ézs. 42:25./ Lehet-e ezek után csodálkozni azon, hogy a süket és vak nem ismeri fel a Megváltót? A világban volt, de a világ nem ismerte meg Őt, az övéi közé jöve és az övéi nem fogadták be Őt. /Ján. 1:10-11./ Tanítását egy csoda-rabbi bölcselkedésének, csodáit ördög-cimboraság jelének, halálát megérdemelt ítéletnek, vagy legfeljebb tragédiának, feltámadását hazugságnak, vagy legjobb esetben a hiszékeny tömeg babonájának tekintették.

Sajnos, mindez nemcsak tanulságul szolgáló történelem, hanem szomorú jelen is. Milyen sokszor jelen Isten népének és szolgálóinak életében is! Vagy te nem így látod önmagadat is?

2. Beszél ez az ige a lelki süketség és vakság bánatáról is.

Maga a lelkileg süket és vak ember nem nagyon bánkódik az állapota miatt. Éppen azért, mert süket és vak, nem törődik mással, csak önmagával. Fogalma sincs arról, mit veszít azzal, hogy nem hall és nem lát. De ha az embernek magának nem is fáj, annál jobban fáj Istennek. Ez az egész prófécia Isten panasza és sóvárgása. Amikor így kiált fel: "Óh, ti süketek halljatok, és ti vakok, lássatok!", ez nem figyelmeztetés, nem fenyegetés, hanem a szájalom felkiáltása. Ugyanaz a fájdalom ez, mint ami Jézus ajkára adja később az ézsaiási próféciát: "Megkövesedett e népnek szíve, és füleikkel nehezen hallottak és szemeiket behunyták, hogy valami módon ne lássanak szemeikkel és ne halljanak füleikkel és ne értsenek szívükkal és meg ne térjenek." /Máté 13:15./ Istennek fáj, hogy az ember gazdag lehetne és helyette szegény marad, boldog lehetne s ehelyett boldogtalanságban rostokol, megváltott lehetne s ehelyett elpusztul bűneiben.

Istennek külön fájdalma az, hogy a vak az Ő szolgája, a süket az Ő követe s az van ilyen nyomorúságban, akit Ő békességgel akart megajándékozni s terveiben nagy dolgokra felhasználni, arra, hogy Isten ügye nagygyá és dicsőségessé legyen. /19, 21. v./

És fáj Istennek az is, hogy a lelki süketség és vakság végeredményben az embernek Tőle való elzárkózása. A figyelembe nem vett Isten, a visszautasított szeretet, az elkészített nagy üdvösséggel való nem törődés fájdalma zokog ebben az igében. Fáj-e neked, hogy mindezzel fájdalmat okozol Istennek?

3. Beszél ez az ige a lelki süketség és vakság okáról is.

Nyilvánvaló, hogy nem Isten az oka. Amikor ezt mondja: "Sokat láttál, de nem vetted eszedbe; fülei nyitvák, de nem hall", mindenért az emberre magára hárítja a felelősséget. Az ember fordítja el a fejét, hogy ne lássa azt, amit látnia lehetne és kellene, s menekül el onnan, ahol olyanról van szó, amit kellemetlen volna neki meghallani. Nem fizikai süketség és vakság ez tehát, hanem készakart elzárkózás. Jézus világosan meg is mondta, hogy mi a belső indoka ennek a magatartásnak: "hogy meg ne térjenek". /Máté 13:15./ Nem akarunk megtérni. Féltünk attól, hogy ha Isten belép az életünkbe, ott sok mindennek gyökeresen meg kellene változni, amin pedig nem szeretnénk változtatni. Szemünket megigézta a világ. Feléje nem vagyunk vakok, hanem tágra nyílt szemmel csodáljuk, mit elibénk rajzol. Ezért vagyunk

vakok Isten felé. Fülünket megigézte az ördög. Olyan gyönyörűséges mondatokat suttog a fülünkbe, olyan nagyhangú ígéretekkel vesz le a lábunkról, hogy csupa-fül vagyunk feléje. Ezért vagyunk süketek Isten szava felé. A bűn szerelme süketít és vakít meg. Csak nézz egy kicsit magadba, s akkor önmagadra vonatkozólag is kénytelen vagy ennek igazságát elismerni!

4. Van-e a lelki süketségnek és vakságnak orvossága?

Önkéntelenül felmerül ez a kérdés. Van! – feleli az ige. A süket és vak önmagát ugyan nem gyógyíthatja meg, s csak isteni beavatkozás segíthet rajta, de ez az isteni beavatkozás készen áll arra, hogy segítsen. Az az isteni fájdalom, mely ebben az igében élénk áll, a kezessége annak, hogy Isten szán minket és segíteni akar rajtunk. A felhívás is azt mutatja, hogy Isten életre akarja kelteni népét, újtestamentomi szemmel olvasva még többet is látunk ebben az igében. Nekünk a 19. versben az Úr szolgálja, Isten követe, a békességgel megajándékozott és megajándékozó nem csupán Izrael népe, hanem a megígért Messiás, Jézus Krisztus, aki magára vette minden süketségünket és vakságunkat, s lett a világ legvakabb és legsüketebb valakije, elszenvedte értünk minden büntetésünket, hogy bűnünket elvéve fülünk megnyíljen, szemünk látóvá legyen. Most Ő szól hozzánk: "Óh, ti süketek, halljatok, és ti vakok, lássatok!" Az Ő szavát a halottak is meghallják. /Ján. 5:28./ Hallják meg hát az élők is! Figyelj fel a hívó szóra! Ne zárkózz el előle, mert egyszer azután Isten fog elzárkózni előled, s akkor többé nincs orvosság, nincs menekvés! Annál nagyobb, csodálatosabbat, szerelmesebbet ugyanis, mint amit a kereszten mondott, Isten sem tud már mondani. Mire vársz hát még? Ámen.